

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КИРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV № 73 (346).

П'ятниця, 16 грудня 1960 р.

Ціна 20 коп.

ПОДИВИСЬ, читачу, на ці знімки. Біля розгорнутого прапора Знамянської міської організації ЛКСМУ стоїть Люба Бугайова, доярка колгоспу імені Сталіна і Віктор Марін, механізатор артілі «Шлях до комунізму».

Секретар міському комсомолу Сергій Гребенюк, надіславши до редакції ці знімки, розповів, що високої честі бути сфотографованим біля розгорнутого

Доброї похвали заслуговують ті, хто в ім'я загальнонародної мети, в ім'я комунізму йде наперекір труднощам і долає їх.

У міськомів, райкомів ЛКСМУ є багато форм для заохочення комсомольців. Вони, ці форми, передбачені Статутом ВЛКСМ, а також народжені і виправдані на практиці. Вміло їх використовують немало районних комсомольських комітетів області. Взяти для прикладу Олександрійський райком комсомолу.

Бюро, секретарі райкому Клара Комісарова і Петро Коваленко, уважно слідкують за роботою комсомольців, систематично відзначають кращих із них. Тільки протягом цього року понад 100 комсомольців нагороджено похвальними листами райкому, 20 — Почесними грамотами обкому, 10 передовиків занесені на обласну і 15 — на районну Дошку пошани. Райком практикує нагородження кращих трудівників особистою фото-

На жаль, подекуди зустрічаються факти бюрократичної тяганини, коли протягом кількох місяців Почесна грамота передовика чи кращого молодіжного колективу лежить у шухляді секретаря райкому комсомолу. Такі факти мали місце в Ново-Українському, Голованівському та інших районах комсомолу. Працівники райкому перетворюються в чинуш, коли займаються пустою балаканиною, керують взагалі і не помічають передовиків.

Грудень — останній місяць другого року семиріччя. Вже ввійшло в традицію, що на межі двох років люди оглядають пройдене, підбивають підсумки за рік, намічають плани на майбутнє. В ці дні, коли комсомольці і молодь обговорюють на зборах, комітетах підсумки соціалістичного змагання за 1960 рік, беруть на себе зобов'язання на третій рік семиріччя, значення комсомольського заохочення зростає, як ніколи. Хай більше прізвищ буде у Книгах пошани, трудової слави, хай більше і більше юнаків і дівчат принесуть до дому із комсомольських зборів чи молодіжного вечора Почесну грамоту, похвальний лист, значок відмінника соціалістичного змагання.

Хай у день Нового, 1961

СЛОВО

року, кожний, хто дотримує свого слова у змаганні, одержить поздоровчу телеграму від райкому, міському комсомолу.

Отже, не скупіться на добре слово. Доброта прикрашає наше життя, важке робить легшим, сумне — веселим.

Молодь буде рівнятися на тих, кого відзначає колектив. І у третьому році семиріччя ще яскравіше розгориться полум'я соціалістичного змагання за досягнення нових успіхів, нових рубежів.

ДОБРЕ,

прапора заслужили кращі з кращих, які своїм трудом, участю в громадській роботі виправдовують високе звання члена ВЛКСМ.

Люба Бугайова — краща молода доярка району, вона ще до свята Великого Жовтня виконала своє річне зобов'язання, а до кінця року на її рахунок буде 3.000 літрів молока від кожної корови.

Односельчани знають і поважають Любу не тільки за сумлінну працю. Вона — активний читач сільської бібліотеки, полум'яний агітатор на фермі.

Віктор Марін — кращий тракторист району. На оранці він в два-три рази перевищував змінні завдання. Вільний від роботи час Віктор проводить серед молоді, бо він — активіст. Тепер у хлопця подвійна радість — його прийняли кандидатом у члени КПРС.

У Люби Бугайової, Віктора Маріна, як і в інших передовиків змагання, великі плани на третій рік семиріччя. Їх девіз — йти вперед, добиватися нових, ще вищих рубежів. Заохочення не дає їм підстав зазнаватися.

Людині потрібне ласкаве, душевне слово, як рослині сонячне проміння. Сказане своєчасно і заслужено, воно зігріває серце. А зігрівати кращих людей душевним, ласкавим словом — значить надавати їм крила, підносити їх вгору.

ПЛЕНУМУ ЦК КПРС

Механізми ржавіють у кладовій...

КОЛГОСП «Радянська Україна» — одне з великих, багатогалузевих господарств у Новопразькому районі. І люди тут трудлюбиві. В цьому році виростили й зібрали високі врожаї зернових і технічних культур, достроково виконали план продажу державі сільськогосподарських продуктів. Вирости й нові кадри передовиків тваринництва. Ось, наприклад, скотар Григорій Пилипенко. Відгодує він бичків, і доводить щодобовий приріст живої ваги кожної голови до 1226 грамів. А що, крім хорошого, можна сказати про доярку Марію Однобочко? На її рахунок — понад 2500 літрів молока, наданого від кожної корови.

Нічого не скажеш, показники хороші. Але ціною яких зусиль вони досягнуті! Адже в нашому колгоспі всі роботи виконуються вручну. Доярки, наприклад, вимушені руками витягати силос із ями і доставляти його на ферму. Про механізацію цього процесу вже давно точаться розмови. Закуплено транспортер і мотор. Та вони залишаються без діла.

Те ж саме і з вивезенням гною з корівників. А можна було б придбати спеціальне обладнання для підвісних доріг.

Ось три роки ржавіють в кладовій дольні апарати. Колись установили вакуум, провели труби. Але на цьому все й скінчилося. В колгоспі, бачите, немає людини, яка вміла б підключити апарати до електричної лінії. Так і лежать вони на полицях, а доярки вручну видоюють по 12—14 корів.

А наскільки б збільшилась продуктивність праці, якби механізми були пушені в дію, скільки б людей вивільнилося для інших робіт. Та й собівартість одиниці продукції тваринництва значно зменшилася б. Хіба це нормальне явище: центнер молока обходиться нам більше, ніж у 100 карбованців, центнер яловичини — в 600 карбованців, а свинина і того дорожча — 610 карбованців.

Прекрасно розуміють ціну нехтування механізації голова колгоспу т. Оводенко, секретар парторганізації т. Ткачов і зоотехнік т. Євсеєнко, але користі від такої їх «обізнаності» поки що немає ніякої.

Г. ФІЛАТОВ,

член кореспондентського пункту «Молодого комунара».

Колгосп «Радянська Україна», Новопразького району.

А ЯКІ У ТЕБЕ УСПІХИ, НІНО?

Про нашу сім'ю говорять у селі, як про сім'ю доярів. І справді, вже давно на фермі працює мати, за нею пішла сестра Поля, а потім уже і я став до корів. Рано-вранці піднімаємось і поспішаємо на ферму. Поки гріємо воду і підмиваємо вим'я, проходить якийсь півгодини. Потім починається доїння — процес дуже складний. Тут уже я ніколи не забуваю, що переді мною тварини, які люблять лагідне обходження. І до кожної з них треба мати індивідуальний підхід. От, наприклад, є у мене корова, «Рябіною» зветься. Так воно не віддасть молока до тих пір, поки її не погладиш, не поласкаєш.

До 7 години всі 14 корів видоєні, можна й корми розносити. На кожну голову я одержую по 10 кілограмів силосу та просяну соломку. Розтєленим коровам (таким у моїй групі дві) даю ще по кілограму пійла.

А потім — прибирання приміщення, чищення корів, знову годівля їх. Так непомітно і день минає.

Разом зі мною працюють шість молодих доярок. Спільна мета, єдине прагнення — щодня збільшувати надобі — згуртували нас, і за що б ми не бралися, все робимо разом. Це сприяє тому, що більшість із нас уже наближається до виконання своїх річних зобов'язань. За одинадцять з половиною місяців я, наприклад, від кожної корови одержав близько 2.950 літрів молока. Марія Захарова і Ліда Панфілова — понад 2.640. Добрі показники і в комсомолки Олександрі Мельник.

Часто ми згадуємо зустрічі з Ніною Волошиною, дояркою колгоспу імені Жданова, Рівнянського району, з якою я змагаюся. Нас дуже цікавить, які ж успіхи у моєї суперниці, з якими показниками вона зустріне Пленум ЦК КПРС. Ми дуже хочемо, щоб ти, Ніно, розповіла на сторінках газети про свою роботу, про плани на наступний рік.

В. КИРИЛОВ,

доярка колгоспу ім. Димитрова, Компаніївського району.

ЩОБ РЯСНІЛИ ВРОЖАЇ

СІЛЬСЬКОГОПОДАРСЬКИЙ рік ми завершуємо з непоганими результатами. На площі 362 гектари одержали по 272 центнери цукрових буряків з кожного гектара. По 34,3 центнера зерна кукурудзи на круг взяли з площі 550 гектарів. А гібридна кукурудза сорту «ВІР-42» на площі 150 гектарів дала нам по 43 центнери з гектара. Увесь цей урожай ми своєчасно зібрали і продали державі. Повністю засипали посівний матеріал і страхові фонди, а такі культури, як ячмінь, соняшник, гречка, просо, кукурудза, очищені і доведені до посівних кондицій.

Велика заслуга у вирощенні і збиранні врожаю належить нашій прекрасній молоді, особливо ланкам Галини Карпенко, Віри Кузьменко, Ганни Куліш, Марії Паламаренко і Марії Гордієнко.

За 10 місяців правління артілі видало колгоспникам, крім натуральної оплати, грошовий аванс по 5 карбованців на трудодень.

Не забуваємо ми і про врожай наступного року. Під глибоку зяблеву оранку внесли на кожний гектар по 3 центнери мінеральних добрив і по 7 тонн пере-

гною. Ланки почали вивозку перегною в поле, заготовлю попелу і посліду. Найкраще організована ця робота у ланці Марії Гордієнко, яка виростила в цьому році по 320 центнерів цукрових буряків з кожного гектара. У наступному році дітчата прагнуть досягти ще вищого врожаю.

Зараз на оранці зябу серед механізаторів відзначився комсомолец Петро Васильченко. Його змінний виробіток — 120—130 процентів.

Комсомольці й молодь вирішили колгоспу семирічку виконати за 5 років. Підтримуючи заклик івангородських комсомольців, наша молодь прагне так зустріти Пленум ЦК КПРС:

на поле буде вивезено 5 тисяч тонн гною і перегною, зібрано 200 центнерів попелу і 70 центнерів посліду, повністю піднято зяб на площі 320 гектарів.

М. МАТКОВСЬКИЙ,
агроном колгоспу імені Кірова, Добровеличківського району.

Молодь Кіровоградщини з великим інтересом знайомиться з історичним документом — Зверненням Народи комуністичних партій до народів світу. На знімку шість Кіровоградського промкомбінату Укоопспілки Людмила ПАВЛЕНКО (друга зліва) читає своїм подругам газету із Зверненням. Фото А. ДІБРОВНОГО.

Давайте

Валія-людина душі

ВЕЛИКОЇ

ДРУЖИТИ

НА ЗБОРАХ, нарадах, семінарах, які проводяться міськкомом комсомолу, тільки й розмов про великі первинні організації. Секретарів комітету комсомолу «Червоної зірки», агрегатного заводу і інших часом лають, іноді — хвалять. А от малочисельні комсомольські організації, їх вождів чомусь обходять мовчанкою. Не пригадую, щоб колись йшла мова про первинну організацію дитсадка чи якої-небудь лікарні. По відношенню до таких організацій навіть своєрідна теорія існує: мовляв, що ж там може бути показового, коли людей мало і працювати майже неможливо, ні з ким.

Це не зовсім так. Щоправда, працювати з невеликим колективом важче. Візьму для прикладу нашу первинну організацію обласного управління сільського господарства. 26 комсомольців у ній, з них 18 чоловік по 7—8 місяців безвизно знаходяться у районах області. Спробуй налагодити тут роботу так, щоб не згасала комсомольська ініціатива, щоб життя організації було цікавим, змістовним.

Справді, як повести роботу в такому випадку? Чим займатись? Організувати культпоходи в кіно і вчасно сплачувати членські внески? Але хіба цього досить? Безумовно, ні! Ви скажете, що потрібно частіше влаштовувати диспути, бесіди, вечори відпочинку та інше. Все це вірно, але...

Літературний диспут чи бесіда пройдуть набагато цікавіше, коли учасників буде більше, коли разом зберуться юнаки і дівчата, які працюють у різних установах, на різних підприємствах, мають різні погляди на життя. Тут виникають гарячі суперечки, тут молоді і життя краще пізнаватиме.

Виникає питання: чому ж не проводити таких диспутів, бесід, чому кільком первинним комсомольським організаціям установ, підприємств міста не організувати, скажімо, спільних вечорів відпочинку чи диспутів. Ось, наприклад, якому-небудь цеху заводу «Червона зірка» своє дозволя можна проводити разом з молоддю іншої первинної організації. І не тільки дозволя. Кожен вождя прагнучиме внести і свою частку у спільну справу. Буде і весело, і цікаво, і змістовно. Певно, тоді не будуть юнаки і дівчата без діла вештатися вулицями міста.

Я звертаюсь до вас, секретарі первинних організацій: давайте дружити, давайте будемо спільно будувати роботу однієї організації з іншою! В єднанні ми сильніші, зможемо краще, більше хороших справ організувати.

Яка ж первинна організація бажає дружити з комсомольською організацією обласного управління сільського господарства? Хто хоче разом з нами будувати свою роботу, спільно жити, вчитись, відпочивати? Чекаємо вашої відповіді, товариші секретарі.

С. КАЛМИКОВА,

секретар комсомольської організації обласного управління сільського господарства.

м. Кіровоград.

На проводі...

Вогні. Жовті, червоні... Це не світлофор-автомат на перехресті вулиць, не маяк у безкрайньому морі. Загоряються вони і гаснуть на великому щиті комутатора. Це — електричний сигнал-виклик. І ось на проводі: РТС, лікарня, ошадна каса...

Вже чимало років працює Тетяна Кириченко телефоністкою. Подобається їй ця неспокійна професія. Любить вона свої слухняні апарати, завдяки яким скорочується віддаль і час. Не раз доводиться чути від людей: «Допоміг телефонний дзвінок».

— Шуро, завтра о десятій годині бюро райкому, будь ласка, не запізнись, — чується приємний чоловічий голос.

— Ніно, я так чекав на тебе, так хвилювався, а ти... Ну добре, я не серджусь...

Скільки отих розмов теплих, ніжних, схвилюваних буває на проводі.

Спочатку не все легко давалося. Невистачало умінь і знань, швидкості і уваги. А тепер Тетяна Кириченко виконує план на 110—115 процентів, кожну вільну хвилину використовує, щоб вдосконалити свої навички, підвищувати знання.

Рішенням місцевого комітету Тані Кириченко присвоєно звання ударника комуністичної праці.

Л. ЗАДВІРНА.

с. Нова Прага.

По-комсомольськи

На перший погляд Гая Озарюк нічим не примітна. Така ж, як і інші дівчата. Разом з усіма працювала в рільничій бригаді, вирощувала високі врожаї зернових та технічних культур.

Вже давно закінчилися збиральні роботи в полі. Здавалося б, можна і відпочити. Та комсомолка не думає про це. Вона пішла працювати на ферму, взялася доглядати найгіршу групу телят. І хоч небагато часу пройшло з тих пір, але зрушення вже помітні. Старанний догляд, своєчасна й правильна годівля сприяли

Ми ДАВНО працюємо з нею поряд. І те, що Валентині Неговкани першій у цеху присвоїли звання ударника комуністичної праці, сприйнялось, як цілком зрозуміле. Кому ж, як не їй, кращій виробничниці, улюблениці всього в'язального цеху? Про Валю не досить сказати, що вона старанна, принципова, чуйна. Щось значно більше вчуваеш у цій тендітній молодій жінці.

Звання комуністичного, за яке бореться все наше підприємство, ми завоюємо тоді, коли у кожного з'являться оті нові риси в характері, в стосунках з людьми, риси, що в'яжуть людину з майбутнім. У Валентині вони помітніші, ніж в інших моїх подруг.

Пригадую, як важко було мені працювати ще кілька місяців тому. При падінні ластика на гребінку часто пропускала петлі, а це вело до браку. Невистачало ще у мене вправності. Переживала я, бо дуже це неприємно — колектив підводити.

Якось каже мені Валя: — Олю, приходь на півгодини раніше, до початку зміни. Спробуємо разом працювати.

І на другий день вона стояла біля моєї машини, терпляче, по декілька разів повторювала і пояснювала одну і ту ж операцію. Радила — краще повільніше працювати, але уважніше. Валя мала рацію: хоч менше пар панчів я встигала зробити за зміну, але ж якість їх була високою. Згодом працювала все швидше. Тепер я встигаю за зміну стільки ж зробити, як Валя — 26—27 десятків пар.

Таку дружню допомогу не я одна відчула. Валентина Неговкана та ударниці комуністичної праці Галина Комухаєва і Валентина Мізерна, підхопивши почин інженерно-технічних працівників фабрики про безплат-

не виробниче навчання робітників, багатьом допомогли підвищити кваліфікацію, навчили працювати без браку. Користь це дало подвійну, тому що на заощаджені кошти фабрика послала на навчання у Київський технологічний інститут своїх студентів — кращих виробничників.

Трапляються люди, які ділять своє життя надвоє: робота для таких — одна сторона його, а друга — це відпочинок, друзі, сім'я. Валентина ж якось вся на виду, на всіх вистачає її енергії, її теплоти душевної. Вона хороша мами для свого трирічного сина, не хвалиться ласкавою дочкою її старі батьки, а на фабриці В. Неговкану знають, як

активну комсомолку. Вона й політінформацію зробить, і культпохід організує. А коли потрапить до її рук хороша книга, Валентина не заспокоїться, поки й інші не придбають і не прочитають її. Ніколи не скаржиться вона на відсутність часу для виконання громадських доручень, хоч його у неї і справді обмаль.

Життя у нашій Валі цікаве, багате, і таким вона намагається зробити його для інших. Велике задоволення дістаєш, працюючи поряд з такими людьми. Побільше б їх було у колективі!

О. БУТЕНКО,
робітниця панчівної фабрики.
м. Кіровоград.

Без відриву від виробництва здобув спеціальність машиніста електровоза молодий гірник Балахівського вуглерозрізу Петро ТЕРНАВСЬКИЙ. Вже пірвою працює він машиністом, і працює непогано — зміни завдання по вивезенню породи завжди прериваються. На знімку: Петро ТЕРНАВСЬКИЙ.

Фото В. КОВПАКА.

ПІОНЕРИ Крупської восьмирічної школи, Кіровоградського району, заклали біля школи сад. Старшокласники ж багато допомогли місцевому колгоспу в збиранні врожаю, за що артіль преміювала шкелу швейною машинкою. Цікаві тепер тут уроки домоводства.

Н. ДОВЧЕНКО.

У ЧНІ Протопопівської та Користівської середніх шкіл вирішили виробити і здати державі 6 тонн кролячого м'яса за рік. Вони майже досягли цього показника.

П. КОВАЛЕНКО,
секретар Олександрійського райкому ЛКСМУ.

БУДЕ ешелон металолому — впевнено пообіцяли п'юнери і комсомольці Ново-Георгіївського району. Один з останніх недільників у селищі гідробудівників показав, що взяте зобов'язання їм під силу. Комсомольські вождя задалегідь оглянули певні ділянки будови, розподілили їх за школами. Комсомольці автотарпаку потурбувались про те, щоб кожну групу супроводжувала машина. В той

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

16 грудня 1960 р., 2 стор.

день було зібрано 50 тонн брухту.

В. ЛЕБЬОДКІН.

КОЖНИЙ восьмикласник Панцівської середньої школи, Ново-Миргородського району, зобов'язався розповсюдити книг не менш, як на 15 карбованців. Учні восьмого «А» класу вже продали літератури на 210 карбованців.

Ю. ГАДЖІЄВ,
юнкор.

КОРИСНИЙ СЕМІНАР

В Олександрійській міськком ЛКСМУ зійшовся понад тридцять юнаків і дівчат. Це — начальники комсомольських контрольних постів, які діють на підприємствах міста. Вони поділилися досвідом роботи комсомольських постів.

Тривожний сигнал

Коли будуть

У первинній організації третьої бригади колгоспу імені 40-річчя Жовтня є 40 комсомольців. Хороші, трудолюбиві ці юнаки і дівчата. І лише одна біда у них — немає справжнього комсомольського вождя, який би зумів запалити їх на цікаві і корисні справи, організувати дозволя молоді, налагодити внутрішні роботи. А про які ж справи комсомольські тут може йти мова, коли вже п'ять місяців не проводились збори і протягом такого ж часу не збирались членські внески.

Секретарем бригадної організації обрана Люба Михеєва. На прохання товаришів склали збори, зібрати внески вона грубо відповідає, що, мовляв, і сама добре знає коли і чим займатись. Час іде, а нічого не змінюється. Комсомольська робота, по суті, не ведеться.

Знають про все це секретар комітету комсомолу колгоспу І. Петров та секретар бригадної парторганізації І. Корж. Та вони спокійно, як сторонні спостерігачі, дивляться на ці неподобства.

А. КОВАЛЕНКО.

Петрівський район.

збори?

тому, що молодяк став на очах рости.

Та Галю це не заспокоює. В своїй роботі вона прагне досягти найкращих показників. І молоді пишастесь своєю завзятістю подружкою.

Л. ГОМЕНЮК,
зоотехнік колгоспу «40-річчя Жовтня»,
Бобринецького району.

На одному уроці

ВЕЧОРАМИ до Ново-Архангельської вечірньої школи робітничої молоді групами і поодиноці поспішають юнаки і дівчата селища. Прямо з колгоспних ферм, цегельного заводу, цехів промартілі імені ХХІ з'їзду КПРС, з автопарку йдуть вони сюди.

Рівно о сьомій — початок занять. І всі літери сотні людей прагнуть прийти без запізнень. Завітаємо і ми до них, познайомимось, як опановують основами наук молоді виробничники, невтомні борці за перетворення в життя величезних планів семірички.

...У яскраво освітленому коридорі тиша. Тільки за дверима класів чути то спокійний голос вчителя, то чітку відповідь учня.

Ось кабінет української мови і літератури. Тут зараз працюють десятикласники. Вчителька Антоніна Пантелеївна Шудра запитує Віктора Чалика, акордеоніста районного Будинку народ-

ної творчості, що він вивчає вдома. Юнак переминається з ноги на ногу, червоніє, але марно — нічого сказати не може (він був відсутній на попередньому занятті, а в товаришів не поцікавився про домашнє завдання). В класі чути шум, над Віктором кепкують. Діє «сусна» газета. Той, хто потрапляє на її «сторінки», на наступному уроці обов'язково одержить хорошу оцінку.

В. Чалику допомагає колгоспник артілі імені Леніна Михайло Людвенко. Додому було задано охарактеризувати твори П. Г. Тичини із збірки «Партия веде».

За змістовні відповіді в той вечір одержали «четвірки» Володимир Волков, завідувачий магазином культтоварів, Світлана Любарська, технічний працівник райкому ЛКСМУ.

П. ОЛІЯНИК,
працівник редакції райгазети.
с. Ново-Архангельськ.

МОЛОДОМУ КОМУНАРУ відповідають

Редакція одержала лист від групи читачів м. Кіровограда. Вони скаржились на шофера вантажного таксі т. Царенка, який відмовився везти пасажирів за маршрутом м. Кіровоград — Губівка, грубо себе поводити. Директор автобусного парку т. Тарапон повідомив редакції, що викладені в скарзі факти відповідають дійсності. За грубе поводження з пасажирями шоферу т. Царенку оголошена сувора догана.

І. СНИГІРЬОВ,

м. Олександрія.

Герой „Молодої гвардії“ ВІКТОР ТРЕТЬЯКЕВИЧ

У ЧЕРВНІ минулого року в газеті «Комсомольская правда» були опубліковані нові дані про красдонську підпільну організацію «Молода гвардія». Ці дані, які ґрунтуються на показаннях відданого під суд підлого зрадника Батьківщини, фашистського наймита Василя Підтинного, проливали світло на деякі сторінки історії «Молодої гвардії».

З'ясувалось, зокрема, що на одного з активних учасників організації Віктора Третьякевича було зведено наклеп заарештованим після приходу Радянської Армії в Краснодар слідчим міської поліції Кулейовим. Ця брехня, як видно, була розрахована на те, щоб дати можливість приховатись справжньому ворогові.

Зараз відомо, що Віктор Третьякевич до кінця свого недовгого життя був справжнім радянським патріотом, гаряче відданим нашій соціалістичній Батьківщині.

Біографія Віктора нескладна. Вона подібна до біографій багатьох наших молодих людей, які народилися і виховувалися в роки Радянської влади. Дитинство Віктор провів в Краснодарі. Він був відмінником навчання, активним комсомольцем. Товариші обирали його своїм вожаком — секретарем комітету комсомолу школи імені Ворошилова.

Коли почалася Велика Вітчизняна війна, сім'я Третьякевичів переїхала до Ворошиловграда, де старший брат Віктора — Михайло працював секретарем міськомкому партії. Тут Віктор закінчив 10-й клас середньої школи. Влітку 1942 року ворог дуже близько підійшов до Ворошиловграда. Місто евакуювали. Одночасно йшло формування партизанського загону, який повинен був вести боротьбу в тилу ворога. Очолив партизанський загін перший секретар Ворошиловградського міськомкому партії Іван Михайлович Яковенко, комісаром став брат Віктора — Михайло Третьякевич. За рішенням бюро Ворошиловградського обкому комсомолу Віктор також залишався на окупованій території для підпільної роботи, вступив в загін Яковенка.

У вересні 1942 року партизанський загін в бою під хутором Паньковка був майже повністю розбитий. Віктор Третьякевич випадково залишився в живих, бо не брав участі в цій операції.

Третьякевич направився в рідне місто Краснодар. Тут разом з Василем Левашовим, Іваном Земнуховим, Олегом Кошовим, Сергієм Тюленіним та іншими комсомольцями патріот взявся за створення підпільної комсомольської організації.

Перші збори юних месників відбулися в будинку Третьякевичів. Саме тут за пропозицією Сергія Тюленіна організації було дано ім'я «Молода гвардія».

На першому засіданні штабу «Молодої гвардії» Віктора Третьякевича призначили комісаром організації. Таким чином, він став одним із головних організаторів і керівників комсомольського підпілля в Краснодарі.

1 січня 1943 року разом з Іваном Земнуховим і Євгеном Мошковим Віктора заарештувала міська поліція за підозрою в крадіжці подарунків для німецьких солдатів. Поліцейські не підозрювали, що в їхні лапи потрапили керівники «Молодої гвардії». Заарештованих хотіли затримати на кілька днів, а потім відпустити.

В цей час один із учасників організації Геннадій Почепцов написав в поліцію донос, в якому видав усіх відомих йому членів підпільної комсомольської організації.

В результаті ганебної зради більшість підпільників була заарештована, а потім розстріляна. Віктора Третьякевича страшили в першій же групі. Його живим кинули в шурф шахти № 5.

Наклепницькі показання поліцейського слідчого Кулейова не дали змоги одержати справжнє уявлення про діяльність Третьякевича. Ім'я Віктора було викреслене із списків молодогвардійців. Тепер радянська молодь, увесь радянський народ знають правду про Віктора Третьякевича, про його мужню боротьбу з ворогом.

Указом Президії Верховної Ради СРСР від 13 грудня Віктор Йосипович Третьякевич за активну участь в діяльності підпільної комсомольської організації «Молода гвардія», а також проявлені особисте героїство і відвагу в боротьбі з німецько-фашистськими загарбниками нагороджений орденом Вітчизняної війни I ступеня.

Учасники комсомольського підпілля — члени «Молодої гвардії» стали для всієї радянської молоді легендарними, загальнонаціональними героями.

Разом з іменами Ульяні Громової, Івана Земнухова, Олега Кошового, Сергія Тюленіна, Любін Шевцової і інших наша молодь, радянський народ з гордістю називають ім'я героя-комсомольця Віктора Третьякевича.

Б. ЛУК'ЯНОВ.
(Кор. ТАРС.)

КЛУБ Цікавих зустрічей ІМА СУМАК

СЕРЕД СУЧАСНИХ співаків, що користуються найширшою популярністю у слухачів різних країн світу, особливе місце належить перуанській артистці Імі Сумак, яка зараз перебуває на гастролі в нашій країні.

Іма Сумак народилась в 1927 році в маленькому перуанському містечку Ічокані; батько її — іспанець, мати — індіанка. Справжнє ім'я співачки — Емператріс Чаваррі. В Ічокані, розташованому високо в Андах, вона провела свої дитячі роки. Ще дівчиною Іма приваблювала увагу оточуючих своєю ідентичністю свого голосу. Вона наслідувала співу птахів, крикам звірів, вслухалась у кожен звук природи і старалась передати його...

Імі не було ще восьми років, коли вона прийняла участь в народних святкуваннях в честь бога Сонця. Тисячі людей із захопленням слухали маленьку співачку, яка виконувала народні мелодії, наспіву стародавніх інків.

На протязі наступних чотирьох років вона виступала тільки на святкуваннях в рідному місті. Але незабаром слава про Іму Сумак поширилась за межі Ічокани. Юною співачкою зацікавилось перуанське міністерство культури і запропонувало їй разом з батьками переїхати в столицю країни — Ліму.

В Лімі вона познайомилась з композитором і диригентом Моїзесом Віванко — керівником ансамблю «Ла кампанія перуана де арте», що складався з народних співаків і музикантів. Захопленням своєю талантом Іми Сумак, Віванко став займатися з нею і незабаром запропонував їй поступити в ансамбль. Понай від матері, яка не бажала для дочки музикальної кар'єри, Іма наполегливо готувалась до дебюту вже як професійна артистка.

В 1942 році голос Іми Сумак вперше прозвучав по перуанському радію; слідом

за цим вона виступила як солістка ансамблю Віванко. Успіх був великим: запрошення на гастролі слідували один за другим. Іма відвідала Бразилію, Аргентину, Мексику, Чілі та інші країни Південної Америки, де завоювала величезну популярність. Підбадьорена підтримкою своїх співвітчизників і відгуками преси, співачка в 1946 році вирушила на гастролі в США.

Але великі надії, покладені на цю поїздку, не виправдались. Американській публіці здалась малоцікавою програма виступів, складена в основному з перуанських народних пісень; своєрідний характер голосу Іми Сумак також не був оцінений по заслугі.

Лише через декілька років, коли співачка виступила в концертах на великій лос-анжелоській арені «Голлівуд-баул» («Голлівудська чаша»), їй вдалось завоювати визнання американської аудиторії.

Після концертів в «Голлівуд-баул», де щорічно влітку демонструють свою майстерність кращі виконавці з різних країн, великим тиражем розійшлись в Америці грампластинки з записами Іми Сумак. З її мистецтвом познайомились найширші кола любителів музики.

Нові гастрольні поїздки приносять їй один успіх за другим. В середині п'ятидесятих років Сумак робить концертне турне по містах Англії, Франції, Італії, Іспанії, Австрії і інших країн. Скрізь, де виступає артистка, її зустрічають захопленіми оваціями. Вона знімається в декількох музикальних фільмах («Таємниці ін-

В. ТИМОХІН,
заслужений артист
УРСР.

Наташа Ющенко вчиться у першому класі Кіровоградської школи № 19. Вона лише недавно почала читати, а вже часто дівчинка ходить в обласну дитячу бібліотеку імені Аркадія Гайдара.

Сьогодні Наташа захопилася книгою про любимого Ілліча. Подобається цей твір і третьокласнику Володі Шмуратову. Тому й вирішили вони читати цікаву книгу разом.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

16 грудня 1960 р., 3 стор.

Сашкова

НАД полем клубочився ранковий туман. Ось його пронизав перший промінь сонця, навколо все ніби заискрилося, заграло різними барвами. Але троє не бачили цієї мальовничої картини. Стоячи навколішки, вони раз у раз били земні покони.

— Прости нас, грішних, — шепотіли вуста. — Будь милосердним...

На шляху з'явилася група дітей. Весело зграйкою вони поспішали в сусіднє село — до школи.

— Мамо, і я хочу в школу, — раптом звернувся до маленької схудлої жінки хлопчик, перервавши молитву. — Чому ти мене не пускаєш з ними?

— Ой, грішник! Молись, кажу тобі! — прикрикнула та і сердито подивилась на сина.

— Не хочу! Не буду молитись! — схлипуючи, загворив малий.

По блідих щоках його покотилися сльози.

— А-а, так ось ти як! — заскреготів зубами їхній супутник. Задихаючись від злості, він схопив хлопця, почав жорстоко бити.

— Рятуйте-е-е! Рятуйте-е-е! — луною покотилось по долині.

Зачувши крик, прибігли на допомогу жителі ближнього села Соколівської хутори. Богомольців-фанатиків затримали, доставили в Кіровоградський районний відділ міліції. При перевірці документів виявилось, що Марія Підковиріна, мамо Сашка, прогнала тривалого часу ніде не пра-

цює, хоч їй ще немає і 35 років. Разом з «братом по вірі» Петром, який відбув покарання за дезиртирство під час Великої Вітчизняної війни, мандрує з однієї області в іншу. Трапляється по дорозі село — жebraчати або й просто крадіжками займаються. А скільки разів примушували хлопчика красти овочі і фрукти, ходити по базарах і випрошувати шматок хліба. Сашко терпляче виконував кожний такий наказ.

Мати заборонила хлопчині навіть думати про школу, хоч йому вже минуло більше десяти років, не дозволяла ходити в клуб, дивитись кінофільми. Ні в якому разі не можна було їсти м'ясо, сир, масло, пити молоко. Від постійного недобрання Сашко схуд і зблід. І в спеку, і в дощ, і в осінню неgodу він босими ніжками мріяв несхожені шляхи, поспішаючи за своєю матір'ю-фанатичкою.

У відділі міліції хлопця оточили батьківською ласкою і турботою. Особливо подбав про нього капітан Татарінцев. Сашка постригли, вимили, добре нагодували — вперше після багатьох місяців поневірянь.

Невдовзі секретар райвиконкому Ю. М. Лаврусь, який є головою опікунської ради, направив у народний суд заяву-позов з проханням позбавити Марію Підковиріну материнських прав, оскільки вона не здатна забезпечити сина матеріально і дати йому правильне

виховання. Народний суд задовольнив клопотання опікунської ради. Сашко потрапив у Войнівський дитячий будинок...

І ось ми, зацікавлені далекою долею хлопця, завітали у Войнівку, що поблизу Олександрії. Тут теж хлопця оточили піклуваннями. М'яко, тактовно, але разом з тим і наполегливо вихователі поведи боротьбу за те, щоб вивітрився з дитячої

ДОЛЯ

голівки сектантський дурман. Цікавими для дітей були бесіди на атеїстичні теми, обговорення кінофільмів. До речі, брав у них участь і Саша Підковирін. А восьмого листопада він став вивуцатцем традиційного вечора — в цей день колектив справляв день його народження. Шефи дитбудинку — робітники Олександрійського вугільно-гірничорудного комбінату принесли подарунки. Радощам не було меж...

— Спочатку був Сашко мовчазним, замкнутим, — розповідає вихователька Валентина Перехрест. — Заб'ється в куток і стоїть там мовчки, озираячись. На блідого, худорлявого хлопчика не можна було дивитися без хвилювання. А зараз він героєм, вчиться в першому класі, одержує тільки «п'ятірки».

— Біда тільки з ними вірующими, — скаржиться директор дитячого будинку В. В. Горбачов. — Марія Підковиріна намовила місцевих сектантів, і вони тепер на кожному кроці пе-

Найміцніша валюта в світі

У відповідності з рішенням Ради Міністрів СРСР з 1 січня 1961 року підвищується золотий вміст карбованця до 0,987412 грама золота і змінюється його курс до валют іноземних держав. Купівельна ціна Держбанку СРСР на золото встановлюється в 1 карбованець за один грам, а один долар буде дорівнювати тепер 90 копійкам, а не чотирьом карбованцям, як раніше. Держбанку СРСР доручено підвищити курс карбованця до валют інших капіталістичних країн у відповідності з підвищенням його золотого вмісту.

Це рішення Радянського уряду зв'язано з укрупненням з 1 січня 1961 року радянської грошової одиниці шляхом зміни масштабу ціни і заміною грошей, що зараз знаходяться в обігу, новими грошми.

Відомо, що гроші виконують роль загального товарного еквівалента, і ця роль в процесі тривалого історичного розвитку обмінну закріпилась за золотом. Щоб порівняти ціни різних товарів, необхідно виразити їх в однакових грошових одиницях, тобто звести до єдиного масштабу. Таким масштабом служить певна кількість золота, яка приймається державою за грошову одиницю. В СРСР цим масштабом ціни служив карбованець, який містив в собі певну кількість золота.

Зміна масштабу ціни і підвищення золотого вмісту радянського карбованця є вираженням однієї із закономірностей прогресивного економічного розвитку нашої країни.

Існуючий масштаб ціни в нашій країні склався в основному в довоєнні і пер-

ші післявоєнні роки, коли об'єм валової продукції і сільського господарства, розмір роздрібного товарообороту, національного доходу, грошові прибутки націслювались в мільярдах і десятках мільярдів карбованців.

Тепер в результаті бурхливого господарського розвитку СРСР за останні 10 років діючий масштаб ціни не відповідає зростаючим вимогам радянської економіки. Лише за останні 7 років (1953—1959) об'єм промислового виробництва збільшився в 1,9 рази і національний дохід — в 1,8 рази; роздрібний товарооборот — в 1,8 рази; реальні прибутки робітників і службовців зросли на 45 процентів і реальні прибутки селян — на 64 проценти, а в порівнянні з 1940 роком — відповідно в 2 і 2,2 рази.

В результаті об'єм валової продукції і товарообороту, фонд зарплати, національний дохід, бюджет, а також кредитні і розрахункові операції Держбанку СРСР стали визначатися в сотнях мільярдів і трильйонах карбованців.

Зрозуміло, існуючий масштаб ціни більше вже не відповідає досягнутому рівню і вимогам економіки СРСР. «В цих умовах, — говорив М. С. Хрущов на п'ятій сесії Верховної Ради СРСР, — стало необхідним укрупнити нашу грошову одиницю, збільшити золотий вміст карбованця і перерахувати масштаб ціни».

Зміна масштабу ціни має величезне значення. Перш за все, значно буде спрощена техніка платежів і розрахунків, скоротяться витрати на ведення касового господарства підприємств і організацій, полегшиться

облік і розрахунки в усьому народному господарстві. Зменшення розмірів банківських і казначейських білетів приведе до того, що витрати держави на їх виготовлення знизяться в три рази. Заміна металевих грошей, які є зараз в обігу, новими буде сприяти вдосконаленню і розвитку передових форм і методів торгівлі, особливо більш широкому використанню автоматів у магазинах, в установах транспорту і зв'язку, видовищних закладах. Крім того, зміна масштабу ціни підніме значення карбованця і його частини — копійки в очах населення, створить нові умови для успішної боротьби за найсуворіший режим економії в ціх ланках народного господарства.

Підвищення золотого вмісту і курсу карбованця має велике значення і для зовнішніх економічних відносин СРСР. Воно дає можливість для зіставлення світових цін з оптовими цінами СРСР, оскільки середній рівень цін світового ринку в основному вирівнюється із середнім рівнем оптових цін в СРСР. Це дозволяє: по-перше, більш правильно визначити порівняльну рентабельність експорту і імпорту окремих товарів і народногосподарську рентабельність зовнішньої торгівлі СРСР як в цілому, так і з окремими країнами; по-друге, зміцнити госпрозрахунок в роботі наших зовнішньоторговельних організацій.

Укрупнення радянської грошової одиниці, яке провадитиметься з 1 січня 1961 року, є вираженням величезних успіхів СРСР у мирному змаганні з капіталізмом, свідчить про міцність нашої грошової системи і грошового обігу. На фоні тривалого обезцінення валют капіталістичного світу воно демонструє переваги валюти соціалістичного світу. Радянський карбованець — це єдина в світі валюта, золотий вміст якої зріс в порівнянні з дореволюційним 1913 роком. Цим результатом по праву може гордитися радянський народ, який створив найміцнішу економіку і найміцнішу валюту в світі.

І. ЗЛОБІН, професор.

тись на його творчості. Тема боротьби проти пут феодалізму, боротьби героїчної особи і народних мас проти тиранії і деспотизму червоною стрічкою пронизує всі твори Бетховена.

9 симфоній, 11 увертур, 5 концертів для фортепіано, скрипкових концертів, опера «Фіделіо», 2 месси, пісні і обробки народних пісень — ось краще з того, що створено композитором. Але справа навіть не в кількості. Головне: в ім'я чого творив Бетховен! Згадаємо деякі думки самого автора відносно цього: «Музика повинна викресувати вогонь із серцець людей; «Я ніколи не думав писати заради слави і пошани...»; «Дати хоч краплину бадьорості бідному люду», — такій меті підкорив Бетховен силу свого генія.

Він ненавидів тиранію, неволю, ненавидів всією душею. Свою Третю (Героїчну) симфонію автор відмовився присвятити Наполео-

Громадське доручення

ІННА Євгенівна Баленко — людина в літах, 24 роки вона працює на залізниці, з них 16 років її знають, як громадського уповноваженого по розповсюдженню періодичної преси. Інна Євгенівна обслуговує не тільки рухликів станції Кірово-Українське, а й робітників, які працюють на дільниці Плетений Ташлик—Трепівка.

За відмінне виконання громадського доручення Інна Євгенівна дістала п'ять подяк, неодноразово нагороджувалась грамотами.

На новий, 1961 рік І. Баленко розповсюдила серед залізничників 800 примірників газет і журналів.

В. СІНЬКОВ,
товарний касир станції Кірово-Українське.

ЮНАКИ І ДІВЧАТА!

А ВИ ПЕРЕДПЛАТИЛИ СВОЮ МОЛОДІЖНУ ГАЗЕТУ?

Повідомлення про державний переворот в Ефіопії

НЬЮ-Йорк, 14 грудня. (ТАРС). Як передає Вашингтонський кореспондент агентства Юнайтед Пресс Інтернейшл, американські офіційні особи повідомили сьогодні, що наслідний принц Асфа Васен, син імператора Хайле Селассіе, зробив спробу вчинити державний переворот.

Кореспондент вказує, що, за одержаними ним відомостями, принц сформував уряд, до якого ввійшли представники збройних сил. Повідомляється також, що на дачах кількох урядових будинків встановлено кулемети. Керівники перевороту не дозволяють літакам, які знаходяться на ефіопських аеродромах, підніматися в повітря.

нові. «Він буде топтати всі людські права і зробити тираном», — сказав Бетховен про імператора. А пізніше додав: «Як жаль, що я у військовій справі не тямлю стільки ж, як у музиці, а б розбив його».

Цікавий і інший факт: якось на курорті Тепліц під час прогулянки Гете і Бетховен (вони були великими друзями) зустріли імператора з сім'єю. Гете, схиливши голову, зупинився край дороги, а його друг насунув капелюх і, закривши руки за спину, пішов мимо, не привітавши іменитих.

Бетховен ненавидів феодальні порядки, глибоко розумів темні політичні справи. Але жила в його грудях віра в люду, в сили народні, в світле майбутнє. Не випадково ж записав якось композитор у своєму зошиті: «Через 50 років скрізь будуть республіки».

Таким був Бетховен у своїх поглядах на сучасне йому суспільне життя. Вражає перш за все новизна і значимість змісту музики Бетховена. Музикальна мова його творів — глибоко демократична, без галантності і вишуканості, інколи навіть різка. У кожному творі композитор зв'язаний з народом, з його творчістю.

Цікаво, що мелодія української народної пісні «Ой на горі метелиця» також оброблена Бетховеном, а в його квартирі, присвяченому Розумовському, російському посланникові, використані російські і українські теми.

З найбільшою глибиною генія композитора розкривається в його симфоніях — цілих філософських темах, які збуджують в людській душі, найбільш благородній прагнення, навівають високі ідеали, кличуть до боротьби, до героїчного подвигу.

Вершиною творчості Бетховена є Дев'ята симфонія. Це — підсумок життя, злиття річок, в якому зустрілися і змішалися багато потоків з найвіддаленіших країн, мрії і бажання людей усіх віків.

Наш активний юнкор

ГЛІНКА, маленька, тендітна дівчина, ще в шкільні роки проявляла неабияку допитливість — всім цікавилася, про все хотіла знати. Ще тоді жартома називали дівчину «кореспондентом». Як не-як Галя редагувала класну стіннічку. Якось в Олександрійській місійській газеті з'явилася коротка інформація про вечір, який відбувся в школі імені Горького.

— Так не Галя наша допис подала, — говорили про автора дев'ятикласники.

З тих пір прізвисько юнкора все частіше з'являлося на сторінках районної газети.

З перших днів виходу обласної газети «Молодий комунар» Галя Тимоноук стала її активним дописувачем. Є про що писати юному кореспондентові, адже на Олександрійському електромеханічному заводі, де Галя працює слюсарем-електромонтажником, перелажно трудиться молоді. Про своїх товаришів-виробничників і пише Г. Тимоноук в молодіжну газету. В «Молодому комунарі» Галя надрукувала змістовні кореспонденції «Відверта розмова», «Незабутні зустрічі», «Кожному закопові — виробничого вожака» та інші.

Г. Тимоноук — керівник кореспондентського пункту нашої газети в м. Олександрії. В наступному році дівчина мріє вступити на факультет журналістики. Побажаємо ж юному кореспондентові творчих успіхів у метелі, благородні справи. На знімку: Г. ТИМОНОУК.

Фото В. КОВПАКА.

До читачів «Молодого комунара» ЮНІ ДРУЗІ!

МІНЕ кілька тижнів і наша рідна Вітчизна вступить у новий, 1961 рік. У радянських людей вже стало традицією в переддень нового року підбивати підсумки своєї роботи, намічати плани на майбутнє.

Творчий план на 1961 рік розробив і колектив нашої редакції. При цьому ми виходили перш за все з того, що «Молодий комунар» буде лише тоді цікавим, бойовим, змістовним, коли в його роботі братимуть участь найширші кола наших читачів, юнкори газети, члени кореспондентських пунктів, створених в районах області.

Отже, дорогі друзі! Давайте порадимося, що ви хотіли б бачити на сторінках обласної молодіжної газети в новому, 1961 році?

Напишіть до газети, які нові теми, на ваш погляд, повинен підняти у найближчий час «Молодий комунар»? Про кого з ваших друзів, земляків ви бажали б прочитати в добірках «Молодого комунара»: «Друзі хороші твої», «Клуб цікавих зустрічей», «Люди скромних професій», «Для вас, дівчата»?

Редакція також цікавить, які матеріали ви хотіли б побачити в недільних та святкових номерах газети.

Чекаємо від Вас листів, друзі! Наша адреса: м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36, редакція газети «Молодий комунар».

Геніальний Бетховен

(До 190-річчя з дня народження)

БЕТХОВЕН! Яке велике ім'я. Перетворює воно в гору — і буде ця гора вища від Гімалаїв, в море перетвориться — це буде шось глибше і ширше Атлантичного океану, стань це ім'я зіркою — і засяє вона світліше сонця. Життя Людвіга ван Бетховена глибоко трагічне, воно — незламна мужність перед лицем тяжких страждань і нещастя. Палкий дослідник і пропагандист творчості Бетховена французький письменник Ромен Роллан не випадково назвав це життя героїчним.

Геніальний композитор народився приблизно 16 грудня (день народження точно не встановлений) 1770 року в м. Бонні (Німеччина). Його мати — дочка кухара, батько — співак придворної капели, жорстока, неосвічена людина.

Хлопчик ще в дитинстві навчився грати на клавесині, органі, скрипці, альті, флейті. В юнацькі роки він стає концертмейстером придворного театру. Чим далі, тим більше росте коло інтересів юнака. Антична міфологія, Шіллер, Гете, вільнодумство, демократичні ідеї — все цікавить Бетховена.

Особисте його життя складається трагічно. З 27 років композитор поступово втрачає слух. Хвороба приносить тяжкі страждання, величезного накалу внут-

рішню боротьбу. Бетховен тікає від людей, намагастись приховати свій недолік. «Для мене нема відповідки в людському товаристві», — писав він пізніше. І тільки велика любов до життя, до людуства заставляє його перебороти всі страждання, не підкоритись долі, не відмовитись від творчості.

В 1819 році Бетховен зовсім втратить слух. При розмові він користується записками в зошиті.

І в коханні він не знав щастя. Світлою смугою в його житті було кохання до юної Джульєти Гвіччарді (її присвячений найнатхненніший твір композитора — «Місячна соната»), але легковажна артистка вийшла заміж за графа Галленберга. Життя знову знищується над ніжною душею Бетховена. Та і на цей раз він вистояв. «Я схоплю дозу за горлянку, зовсім зігнути мене їй не пощастить», — пише композитор в листі одному з друзів.

Бетховен жив у складну епоху: він пережив французьку буржуазну революцію 1789—94 рр., імперію Наполеона, Віденський конгрес, мететрихівську реакцію і помер, коли в Європі спалахують зірки нової революційної епохи — пролетарських повстань.

Все це не могло не відби-